

Áron is megvegyétek

A szolgálaton akkor van áldás, ha nem a szolgának fizetnek, hanem a szolga fizet azért, mert szolgálhat. Sokszor nagyon nehéz árat kell fizetni, s abból a kegyelmesen ítélő Istennek figyelmeztetése sem marad ki.

Már magabiztosan járkált hatodik gyermekünk, Péter. S aztán hirtelen összeesett. Figyelmét nem kötötte le többé a falióra ingájának méltóságos járása. Nem is sejtettük: drága fiunkban a gyermekbénulás vírusa telepedett meg. Halálra váltan kellett a járványkórházba szállítani. Élete felől is kétségben voltunk. Végül is sorvadásos lábbal kaptuk vissza gyermekünket. A kétéves gyermeknek újra kellett tanulnia a járást. Micsoda küzdelmet kellett vívnia érte! S milyen indián-üvöltés fogadta első sikeres próbálkozásait a lelkészlak verandáján! Testvéreivel együtt tapsviharban törtünk ki: Péter, ne hagyj magad, hajrá Péter, hajrá, ne hagyj magad... Ha elesett, újból feltápáskodott, s kezdődött minden előlről. Azt gondolom, ezek a biztató kiáltások sokat segítettek a rehabilitáció sikerében.

Honnan a kór? Tudjuk, egy hajszál sem hullhat le a fejünkről. Ez a dolog égi oldala. Van egy földi is. Feleségem heteken át gyermekparalízisben szenvedő cigány gyermeket injekciózott a telepen. Ő hozta haza a kórt? Nem tudjuk. Egyet azonban igen: az alkalmat áron is megvegyétek. (Ef 5,16)